СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 132. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 14-го липня 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 14, 1987 No. 132. VOL. XCIV.

Помер письменник Улас Самчук

Св. п. У. Самчук

Джерзі Сиṭі, Н.Дж. — У Торонто, в четвер, 9-го липня, після короткої й тяжкої недуги, помер св.п. Улас Самчук, найвизначніший український прозаїк у вільному світі, у віці 82-ох років

Автор превеликої кількости повістей, романів, монографій, оповідань, репортажів, есеїв і критичних статтей, Улас Самчук — син Волині — народився 20-го лютого 1905 року в селянській родині Олексія і Настасії Самчуків у Дермані. Учився Улас в українській приватній гімназії в Крем'янці, якої, проте, не закінчив, бо призвали його до польського війська, з якого він здезертирував у 1927 році й подався до Німеччини, де вчився кілька семестрів у Бреслявському універеситеті та у Празі в Українському Вільному Університеті, студіюючи філологію.

Писати св. п. У. Самчук розпочав в 20-річному віці, перші свої оповідання вміщуючи найбільше в місячнику „Літературно-Науковому Вістникові" (пізніше „Вістник"), що виходив у Львові під редакцією д-ра Дмитра Донцова у роках 1922-39. У Львові появилася і Самчукова, найкраща на думку багатьох критиків книга — трилогія „Волинь" (роки 1932-37) Тоді ж (1934 рік) появилась і його повість „Марія".

Проте найбільш плідним періодом у творчості цього визначного майстра слова були роки війни, коли У. Самчук виявив теж незвичайний журналістичний і публіцистичний талант, редагуючи з 1-го вересня 1941 року український часопис у Рівному; за окресленням самого письменника це була „перша справжня газета на території окупованої (німцями) України, видавана незалежними силами і засобами" тиражем, що зріс незабаром до 40,000 чисел. Тоді письменник належав і активно працював в ОУН, Організації Українських Націоналістів полк. Андрія Мельника. Св. п. Улас Самчук з рамени організації багато подорожував, відвідуючи Київ, Полтаву, Харків та інші міста України, що відбив згодом у повісті „На коні вороному" аж у році 1975 та 1955 року в повісті „На білому коні". Наприкінці Другої світової війни і після закінчення її св. п. У. Самчук проживав у Німеччині, у році 1948 виїхавши в Канаду, де й закінчилося його плідне і трудолюбиве життя, бо він, не відкладаючи пера, писав один твір за другим, одноразово займаючись і громадською працею, що взагалі для нього не припинялася, хоч і став він на дещо інший ґрунт, змінивши свій націоналістичний світогляд згодом на демократичний.

Цей демократичний період діяльности письменника

(Закінчення на стор. 3)

В Дітройті появилося нове число „Слова Підгаєчан"

Дітройт (В.П.). — Тут з датою червня 1987 року появилося нове число піврічника „Слово Підгаєчан" ч. 1. (35), що його видає Головний Кокмітет Підгаєчан вже 17 років.

На його зміст складаються цікаві статті не тільки на реґіональні теми, а на загальні, як: о. Николай Василь Прийма — „Привіт у засвіти предки вам" (поема) З. Стельмах — „На роздоріжжі", В. Папіж — „Трагедія в Чорнобилі та її наслідки", Р. Власенко — „Голгота в Чорнобилі", Роман Лазарчук — „Хто, кого і за що судить?", В. Колодчин з українськими журналістами в святій землі і Римі „Едвардові Козакові 85, М. Гайва — „Дещо про підгаєчан в Англії", „Всесвітня конференція мирян у Римі" „Підгаєчани в Австралії", В. Папіж — „До найближчого поїзду", „У світлу пам'ять д-ра Олекси Яворського", хроніка та інше.

Ціна числа 2 дол. з пересилкою. Замовлення з оплатою слід висилати на адресу: Holownyj Komitet Pidhaeczan, 7409, Greenview, Detroit, Mich. 48228.

ДАНИЛО ШУМУК В ОТТАВІ

Данило Шумук сидить у кріслі спікера Палати Громад, а Джов Кларк пояснює йому розположення самої палати.

Оттава (С. Яворська). — Місяць після приїзду до Канади Данило Шумук, разом зі своїм племінником Іваном Шумуком, який супроводжував його до Канади відвідав Оттаву. Зустрічали гостя на летовищі члени оттавської громади, парох української православної громади о. Роман Божик та група пластунів, які вручили йому китицю квітів. Леся Гірняк, голова оттавського Відділу Комітету Українців Канади, тепло привітала, Д. Шумука з його приїздом до столиці Канади.

В понеділок, 22-го червня на запрошення члена Палати Громад Вінса Данцера, Данило Шумук був присутній під час так званого періоду питань (Question Period), щоб власними очима подивитись, як працює демократичний парлямент. Достойний Андрій Вітер (посол з Торонто) повідомив офіційною заявою всіх членів Палати Громад, що між ними є присутній Данило Шумук, за звільнення якого так довго боровся канадський уряд. Посли і присутня публіка оплесками привітали цю заяву.

Цього самого вечора, у приміщенні української православної церкви місцевий Відділ Комітету Українців Канади влаштував зустріч Д. Шумука з українським громадянством столиці. Присутніх було коло 250 осіб. Після короткого привіту Л. Гірняк, Д. Шумука представив Іван Яворський, який переклав спомини Данила Шумука на англійську мову.

Д. Шумук розказав про свої переживання від ранньої молодости до теперішнього часу і згадав при цьому про тяжке становище українських патріотів і борців за права людини в Совєтському Союзі. Після доповіді присутні ставили питання, на які доповідач давав вичерпуючі відповіді. Д-р Юлія Войчишин, заступниця голови оттавського Відділу КУК подякувала гостеві за його зворушливий виступ.

На закінчення Д. Шумук підписував бажаючим копії своїх книжок та приватно обмінювався думками з присутніми. При цій нагоді зібрано поважну суму грошей, які голова Комітету Українців Канади передала на руки племінника Івана під час пресової конференції наступного дня.

У вівторок, 23-го червня о год. 10-ій вранці, Д. Шумук зізнавав перед Постійною

(Закінчення на стор. 3)

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ПРЕДСТАВНИКІВ ДЦ УНР, ОУН(м) І УРДП

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. (ДЦ УНР). — У п'ятницю, 3-го липня 1987 року відбулася тут зустріч представників ДЦ УНР з преставниками ОУН(м) і УРДП, в часі якої розглянено ситуацію в Україні та серед української спільноти в екзилі

Після вичерпної аналізи ситуації узгіднено погляди про спосіб завершення консолідації українського політичного життя на базі ДЦ УНР.

Автори історії українського християнства зустрілись у Гамілтоні

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Плян гідного відзначення Тисячоліття Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт, включає енциклопедичний довідник про історію українського християнства, української Церкви та про український християнський обряд. Цей твір вийде у формі тритомника і служитиме ширшій публіці за джерело інформацій про українське християнство. Праця над цим твором складна. Досі не було написано історії українського християнства на протязі його тисячоліття, щоб не віддзеркалювала конфесійних симпатій її авторів, теж твір о. Атанасія Великого писаний з точки зору католицького, тоді як праця проф. Івана Власовського є свого роду обороною православ'я.

До праці в рамках Гарвардського Проєкту запрошено ведучих українських і неукраїнських учених як православних, так католиків та протестантів. Твір має бути колективним у дійсному значенні цього слова, бо кожний розділ тритомника, крім автора, матиме ще одного або більше рецензентів. Усі поодинокі автори також пропонуватимуть свої завваги перед остаточним ухваленням тексту редакцією.

Така співпраця вимагає координації та особистих контактів співавторів.

Приблизно півроку тому була в основному наладнана справа авторів першого тому. Запрошені науковці дали свою згоду та погодилися опрацювати відповідний розділ. У квітні 1987 року був запрошений на відповідального директора д-р Д. Островський з Гарвардського університету, співробітник УНІГУ, історик, який вже викладав дуже успішний курс історії української Церкви на Гарвардській Літній Школі.

У Гамілтоні, Онтаріо, де МекМастерський університет святкував своє століття численними науковими конференціями, між іншим, Тисячоліття українського християнства (зорганізував конференцію проф. П. Потічний) відбувалася конференція Асоціяції Канадських Славістів і т. д. Із кореспонденції з авторами першого тому довідника про українські Церкви стало ясно, що більшість цих науковців будуть під кінець травня у Гамілтоні. Тому керівник Гарвардського Проєкту, в порозумінні з проф. Потічним, скликав авторську нараду. Вона відбулася 31-го травня у двох сесіях: в готел Роял Коннавт (години від 12-ої опівдні — до 3:30 по полудні) та у домі президента МекМастерського університету від 8-ої до 10-ої год. вечора. Тут взяло участь 18 науковців і секретар Синоду Української Католицької Церкви, Владика Михайло Гринчишин як гість.

Зустріч дала змогу авторам зустрінутися з собою, виявити свої концепції та відбути дуже важливі дискусії. Дискусію у редакційно-технічних справах проводив д-р Островський, а розмовами, що відносилися до

(Закінчення на стор. 3)

Муринка — учениця української школи здобуває нагороди

Честер, Па. — Як інформує обширно місцевий щоденник „Честер Таймс", 12-літня дівчинка муринського роду, Деніс Нікол Вайт, була вибрана в тому місті королевою передюнацького віку і в наступному році буде брати участь у крайовому контесті за звання „Модерної Місс".

Вираховуючи усі нагороди, які молоденька „Місс" отримала з приводу відзначення її, щоденник також подає, що вона є ученицею сьомої кляси української католицької школи св. Духа в Честері і що вона здобула перше місце у шкільному змаганні за мистецькі здібності грою на фортепіяні та брала участь у концерті в честь Тараса Шевченка. Вона була співучасницею травневої процесії на пошану Матері Божої, як також в змаганнях „спеллінг" і в ляльковому театрі.

Загальноамериканський конкурс на „Модерн Місс" призначений для дівчаток віком від восьми до дванадцяти роки і вимагає крім особистих здібностей, участі у житті своєї громади та школи.

Згідно з інформаціями, які редакція отримала від української католицької парохії в Честері, батьки Д.Н. Вайт є обоє муринського походження.

ПРАЗНИК В ҐЛЕН СПЕЙ

Ґлен Спей, Н. Й. — Річний празник і фестин-пікнік української католицької церкви св. Володимира відбудеться в неділю, 2-го серпня ц.р., тут на площі оселі „Верховина". Приграватиме оркестра Богдана Гірняка. Служби Божі в год. 9-ій ранку (читана), в год. 10-ій — співана.

СССР тратить велику кількість літаків в Афганістані

Вашінгтон. Газета „Ню Йорк Таймс" у числі з 7-го липня ц.р., покликаючись на Державний департамент інформує, що в минулих кількох місяцях Совєтський Союз тратить велику відносно кількість своїх військових літаків в Афганістані, що їх зістрілюють антикомуністичні повстанці-муджагедіни американськими протилетунськими ракетами типу „Стінгер". Практично беручи, продовжує інформувати газета, совєти тратять пересічно по одному-два літаки кожного дня.

З інших джерел відомо, що муджагедінам вдалося сполучити отримувані від ЗСА протилетунські ракети „Стінґер" з вогнем тяжких скорострілів і малого калібру гарматок, якими вони рівночасно обстрілюють совєтські джети і гелікоптери, наносячи противникові великої шкоди. Знаючи про успішність американських ракет, совєтські пілоти в Афганістані дуже часто не долітають до цілі, скидають ладунок бомб на будь-яке поселення і повертаються на базу, не бажаючи губити свого життя і, очевидно літака.

„Совєтський Союз не може з цією системою боротися, — заявив один з американських розвідчиків, бо вони не знають де саме муджагедіни примістили свої ракети і якою кількістю цих ракет вони розпоряджають". Ракети „Стінгер" вистрілюються одним вояком із спеціяльного приладу з плеча. Майже немає випадку, щоб ракета не попала в ціль навіть тоді, як літак летить з-понад звуковою швидкістю. Випробування цієї ракети довели, що стрільно попадає в ціль 95 разів з усіх 100. „Ню Йорк Таймс" пише, що американські вояки, зокрема старшини і спеціялісти від ракетних військ здивовані до певної міри ефектовністю використовування „Стінгер" афганськими повстанцями, велика частина яких не має освіти.

Агентство Ассошієйтед Пресс, покликаючись на одного дипломата, який не бажав бути названим, каже, що в червні партизани знищили в повітрі, або на летунських базах понад 50 совєтських літаків, а це вже дуже велика страта, навіть для великодержави. Недавно, при кінці червня і на початку липня, об'єднані сили повстанців атакували кандагарське летовище і знищили два джети і 10 гелікоптерів. Командир цього об'єднаного відділу Абдуль Разік заявив, що в бою загинуло також понад 15 совєтських вояків. Поміщені в газеті матеріяли є автентичні, отримані з Державного департаменту і Пентагону.

Політичні спостерігачі й аналітики, обговорюючи справу Афганістану, частинно погоджуються із совєтським лідером Міхаїлом Горбачовим, який вважає Афганістан „кровавою раною СССР" і шукає способів як закінчити цю довгорічну війну.

У СВІТІ

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена серйозно перестерегла колишнього президента Філіппін Фердінанда Маркоса, що вона накаже поставити його під домашній арешт, якщо він буде й далі сприяти процесам перевороту в Манілі і відсунення від влади теперішнього президента Коразон Акіно, яка має підтримку в народі. Покищо Маркосові заборонили виїжджати з Гаваїв.

ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ кореспондентів в міністерстві закордонних справ СССР його речник Боріс Пядишев повідомив, що Рада Міністрів СССР переслала урядові Пакістану протестного листа у зв'язку із ситуацією в Карачі. Згідно зі словами Пядишева, минулого тижня в Карачі, в частині міста, де живуть працівники совєтського консуляту, розпочався бій між політичними фракціями. Торохкотіли скоростріли, вибухали гранати, але ніхто з працівників консуляту не був поранений. Але це тільки збіг обставин, бо могли бути не тільки поранені, але й вбиті. СССР домагається від пакістанського уряду забезпечення життя і праці для своїх дипломатів і працівників. Треба додати, що совєтсько-пакістанські відносини значно погіршились, в останніх роках, бо Пакістан є головним постачальником зрбої для антикомуністичних повстанців в Афганістані. Минулого року був вбитий в Пакістані совєтський військовий аташе полковник Ф. Ґоренков.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАХІДНЬОЇ Німеччини Ріхард фон Вайцзеккер, який недавно відвідував Совєтський Союз, стрінувся там також з академіком Андреєм Сахаровим. Тому, що розмова була засекречена, західньонімецька преса не подала, що було змістом розмови між Вайцзеккером і Сахаровим. Політичні спостерігачі і західні дипломати в Москві думають, що місія західньонімецького президента була успішною. Він відбув зустрічі із совєтськими лідерами, розмовляв з генеральним секретарем у справі звільнення молодого німецького летуна Матіяса Руста, виголосив політичну промову на бенкеті влаштованому в його честь Президією Верховної Ради СССР і запросив, в імені канцлера Гельмута Коля, Міхаїла Ґорбачова відвідати Західню Німеччину у вигідному для нього часі.

ГАЗЕТА „ВАШІНҐТОН Таймс", покликаючись на інформації отримані від представників Адміністрації президента Роналда Реґена, інформує, що під новим приміщенням американської амбасади в Москві спеціялісти відкрили цілий ряд тунелів, через які проходять рури для центрального огрівання і холодження, а також каблі невиясненого призначення. Офіційний речник Державного департаменту Чарлз Редман заявив, що тунелі становлять потенційну небезпеку для комплексу нових будов американської амбасади, а крім того відповідальні за будову американські інженери не мають зазначених у своїх плянах будови жадних електричних підземних кабелів, які повинні проходити через цілий комплекс. Крім того прибулі із ЗСА техніки відкрили у деяких тунелях залізні ґрати, які рухаються, значить їх можна знімати і продістатися до середини забудувань без порушення алярмової системи.

ТРЬОМ ЗАХІДНІМ кореспондентам, які у перших днях процесу в Чорнобилі отримали були дозвіл бути присутніми на судовій розправі над шістьма колишніми керівниками чорнобильської нуклеарної електростанції, наказали, після трьох днів їхнього там перебування, вернутися до Москви. Совєтське пресове аґентство ТАСС, яке передавало досить обширні інформації про хід процесу, не робитиме більше цього в майбутньому з невияснених причин. Значить суд проходитиме майже при закритих дверях. Думають, що західнім кореспондентам може дозволять взяти участь у заключній сесії процесу. Представники міністерства закордонних справ СССР пояснили, що, мовляв, в Чорнобилі немає приміщень для західніх журналістів і їхньої апаратури. В закриту зону допускаються тільки совєтські громадяни. Александер Коваленко, представник совєтського інформаційного бюра, пояснив кореспондентові Ройтерса, що в керівників суду є своя логіка і з цим треба рахуватися.

І. ДЕМ'ЯНЮК ВІДМОВИВСЯ ВІД ПОСЛУГ М. О'КОННОРА

Єрусалим, Ізраїль. — Іван Дем'янюк підписав листа про те, що він відмовляється від послуг американського адвоката Марка О'Коннора, який очолював групу трьох адвокатів на суді в Єрусалимі.

М. О'Коннор сказав кореспондентові пресового агентства Ассошієйтед Пресс Мері Седор, що Іван Дем'янюк зробив це на вимогу сина, який вважає, що родина „не мала добрих відносин" з головним адвокатом.

Разом з М. О'Коннором Івана Дем'янюка захищали ізраїльтянин Йорам Шефтель і американець Джан Ґілл. Тепер захист очолить Дж. Ґілл. Дем'янюк попросив також вашінгтонського правника Джана Бродлі ввійти в групу його оборонців.

Марк О'Коннор керував захистом Дем'янюка не лише на процесі в Єрусалимі, що триває уже п'ять місяців з перервами, але й на процесах у ЗСА в апеляційних судах. Він звернувся з вимогою до суду, щоб І. Дем'янюк підтвердив свою письменну заяву публічно. Це має статися у середу, 15-го липня.

Сам процес має відновитись у понеділок, 27-го липня, і оборона предложить свої свідчення і свідків починаючи від І. Дем'янюка.

Лідер ізраїльської компартії засуджує політику свого уряду

Пекін. — Агентство Ассошієйтед Пресс інформує, що лідер ізраїльської комуністичної партії, тобто її генеральний секретар, Меір Вільнер, який є рівночасно членом Кнессету (парляменту), виступаючи на пресовій конференції в Пекіні, Китайська Народна Республіка, сильно критикував політику свого уряду в Єрусалимі, кажучи, що політика уряду прем'єр-міністра Їцака Шаміра на окупованих арабських територіях і невизнання Палестинської Визвольної Організації збільшує число держав, які ворожо ставляться до Ізраїля. В цьому випадку він мав на увазі також Китай, який ніколи офіційно не визнав існування Ізраїля і не вдержує з ним дипломатичних зв'язків.

М. Вільнер, керівник промосковської комуністичної партії, прибув до КНР, на запрошення тамошніх комуністичних лідерів. Відповідаючи на питання кореспондентів чи існує торговельна виміна між Ізраїлем і Китаєм і чи Ізраїль доставляє до Китаю модерну зброю, він відповів, що нічого не знає про ці справи.

На думку Вільнера Ізраїль повинен погодитися на відбуття міжнародної конференції для Близького Сходу з участю усіх зацікавлених, включно з ПВО. Відмова для палестинців брати участь в такій конференції викликає, на думку Вільнера, ворожу поставу багатьох країн до політики Ізраїля, участь якого в такій конференції також можна б заквестіонувти.

„Мир на Близькому Сході у великій мірі залежить від постави Ізраїля", — заявив Вільнер кореспондентам, які чисельно зібрались, щоб послухати ізраїльського політика-ґвинтика Москви в Єрусалимі.

В АМЕРИЦІ

ЗІЗНАЮЧИ ВПЕРШЕ перед сенатською комісією в справі спілкувань з Велтек корпорацією, генеральний прокуратор Едвин Міз заявив, що він не порушив федеральних законів етики, засновуючи спілку з керівником інвестицій, в той час затрудненим у згаданій корпорації.

У ОЛБАНІ, СТОЛИЦІ нюйоркського стейту, законодавці і губернатор Маріо Квомо, наближаючись до закінчення законодавчої сесії 1987 року, дійшли до взаємних порозумінь та схвалили ряд спірних пропозицій, починаючи від корпоративних оподаткувань до призначення 1.25 біл. дол. на перебудови стейтових судів.

МИНУЛОЇ ВЕСНИ 110 учителів і шкільних працівників в місті Ліндгерст, Н. Дж. вийшли на шестиденний страйк. У суді повіту Берґен, 30-го червня ц.р., суддя Пол Гют покарав учителів триденним, а працівників дводенним ув'язненням. Після довгих зусиль адвокатів, учительських профспілок, поодиноких громадян та місцевої влади в четвер, 9-го липня ц.р., стейтовий апеляційний суд замінив їхнє тюремне покарання додатковими годинами праці в школі чи в інших ділянках шкільної системи.

У ВАШІНҐТОНІ КІТТІ ДУКАКІС, дружина губернатора Массачусетс і демократичного кандидата на президента ЗСА публічно виявила свій колишній наліг до дієтичних пілюль. Цим своїм жестом вона здобула собі велике признання за відвагу, а для свого чоловіка-кандидата багато потрібної уваги. Однак аналітики говорять, що виборча кампанія проходить під знаком „сповідей з усіх гріхів".

У ВАШІНҐТОНІ УРЯД президента Роналда Реґена посилив свої намагання в тому, щоб переконати Конгрес у відновленні допомоги нікараґуанським повстанцям цієї осені. Щоб осягнути кращі успіхи Президент проголосив, що назначує колишнього республіканського конґресмена Томаса Леффлера з Тексасу координатором цих зусиль.

ПІДКОМІСІЯ І ПАЛАТА Репрезентантів у середу, 8-го липня ц.р., проголосувала, щоб викликати на зізнання трьох федеральних прокураторів з Маямі. Ці зізнання відносяться до перевірки чи урядові особи з Адміністрації президента Роналда Реґена піддержували незаконне транспортування зброї та наркотиків для нікараґуанських повстанців. Головний прокуратор Едвин Міз не дав дозволу на опити підкомісією тих осіб. Речник підкомісії Лоренс Сміт, демократ з Фльориди, заявив, тепер „Ми провіряємо можливість тому, що Департамент справедливости робить перешкоди у кримінальному слідстві".

ГОЛОВНИЙ ПРОКУРАТОР Каліфорнії Джан Ван Де Кемп заявив у Сан Франсіско, що Каліфорнія потребує федеральної допомоги в поборюванні злочинства серед азійських імігрантів. Він твердить, що федеральна допомога є конечною, щоб дати відсіч зростаючій загрозі з боку організованих банд з осідкокм в Гонг-Гонгу, які тероризують своїх власних земляків в ЗСА.

ПРОМОВЛЯЮЧИ В КЛЮБІ крайової преси у Вашінґтоні, відходяча голова Жіночої крайової організації Еленор Смір сказала, що Демократична партія відмежовує себе від жіночих питань у виборчому 1988 році. Вона закликала, щоб жінки самі ставали кандидатками на крайові виборчі пости, а не просили інших захищати жіночі права.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Закордонна політика і приватні особи

Протестантський проповідник Джессі Джексон поїхав у 1984 році до столиці Куби Гавани і там на прийнятті в його честь підніс тост на честь тамошнього комуністичного диктатора Фіделя Кастра з окликом „Хай нам довго живе Фідель Кастро!" Легко додуматися, які мотиви спонукали Дж. Джексона зробити таку візиту Фіделеві Кастрові. Поперше, він лівий ліберал і Кастро в його очах це тільки лідер „Третього світу", а не комуністичний тиран. Подруге, Джессі Джексон — це перший чорний, який відважився вже у минулих президентських виборах і тепер знову зголосив свою кандидатуру під фірмою Демократичної партії (є вже сім таких зголошених кандидатур), а найбільший закид проти нього, це його повний анальфабетизм у міжнародних справах. Щоб доказати, що він визнається в проблемах закордонної політики, — він подбав про те, щоб Фідель Кастро „запросив" його і він ті запросини прийняв. На публічний закид відомого синдикованого колюмніста Вілляма Баклі, чи він, Джексон, бажав „довгого життя" також масі політичних в'язнів, які караються у в'язницях на Кубі, Джексон заявив, що коли можна і треба переговорювати з комуністичними країнами, СССР і Китаєм, то можна і треба так само переговорювати з комуністичною Кубою під боком Америки.

Поминаючи арґументи „за" і „проти" в даному окремому випадку, річ у принципі: закордонна політика є прероґативою Президента Америки і його державного секретаря, який діє по лінії бажань Президента. І ніхто з приватних людей не має права туди активно втручатися і вести на власну руку чи „кореґувати" політику Президента і його фахових дорадників. У Конґресі пригадали сумний прецедент: під час В'єтнамської війни Америка поспішила із збройною допомогою Південному В'єтнамові, жертві грубої аґресії комуністичного Північного В'єтнаму, талановита фільмова акторка Джейн Фонда їздила з відвідинами до столиці ворожого Північного В'єтнаму Ганою, виголошувала там через радіо прихильні для того американського ворога промови і підривала цим мораль воюючих на фронті вояків та вносила заколот в американське суспільство. Робила це як комунізуюча ліберлка, не здаючи собі справи, що вона — дуже добра й популярна фільмова артистка, дочка великого артиста старшої ґенерації Генрі Фонда, — у справах закордонної політики була цілком некомпетентною.

Кожний має право на власний політично-філософський світогляд. В Америці Комуністична партія леґалізована і людям, які не знають суті комунізму чи може навіть ніколи не чули про Карла Маркса, Фрідріха Енґельса й Розу Люксембурґ, вільно вірити, що комунізм заведе рай на землі. Це „сальонові комуністи", мільйонери, як мільйонеркою є Джеймс Фонда. Але нікому не вільно встрявати активно в закордонну політику. Коли б таке, як зробила Джейн Фонда або недавно Джессі Джексон, сталося в Совєтському Союзі, коли б хтось із совєтських громадян зважився поїхати до ворожої Совєтському Союзові держави та ще й під час війни і там виступати демонстраційно по стороні ворога, то його розстріляли б. В Америці дивилися крізь пальці на напади фільмової акторки Дж. Фонди і тепер є прилюдні оборонці відвідувача Гавани Джексі Джексона, хоч це безвідповідальні і каригідні виступи одиниць, які, використовуючи панівну в ЗСА повну свободу, демонструють свої симпатії ворогові, знаючи, що це минеться їм безкарно.

У Конґресі правильно залунали голоси перестороги, щоб не сприяти чи потурати подорожам приватних американських громадян до столиці Нікараґуа Манаґуа і щоб не повторилося наслідування Джейн Фонди. Це добрий знак, що навіть у Палаті Репрезентантів, де більшість мають демократи та між ними крайні ліберали, назріває свідомість, що свобода рухів американських громадян теж повинна мати межі: не робити приязних відвідин приятелям ворожих батьківщині країн. Приватні люди, громадяни ЗСА, повинні мати настільки державницького патріотизму і пошани до рідної президентури, щоб не встрявати до ділянки, до якої встрявати не мають права.

Михайло Кучер

РОСІЙСЬКИЙ САМВИДАВ ПРО „ВІДРОДЖЕННЯ РЕЛІГІЇ" В СССР

У 1986 році в Москві було обговорено проблеми, які стоять перед Російською Православною Церквою. Документи про зміст нарад дісталися на Захід.

На нараді були розглянуті такі питання: Чи зацікавлення релігією в Росії (чомусь не в СССР) в 60-80-их роках заслуговує назви „релігійного відродження"; Чи процес „релігійного відродження" вплинув на суспільне самопізнання і яким чином; Чи „релігійне відродження" обмежилося православієм і чи поширилося на інші конфесії; Чи і як змінилося становище Російської Православної Церкви і як воно відноситься до „релігійного відродження"; Чи може совєтська інтелігенція впливати на релігійне становище в Совєтському Союзі; Як треба оцінювати наслідки „релігійного відродження" і які були зроблені помилки; Як треба відзначати 1000-ліття Хрищення Русі, коли ми стоїмо перед другим, більш важливим ювілеєм — 2000-літтям християнства і яке становище православія в історії світового християнства.

Продовж 60-80-их років в СССР можна було спостерігати суспільне та культурне зрушення. Щодо релігійного моменту, то тут не все ясно. Інтелігенція, звичайно, каже, що Бога нема, але є щось вище. Тут ставиться знак рівності між „вище" і „релігійне". Під „релігійним" теж уважається „заборонене". Але досить несподіваним і незвичайним є те, що в СССР філософський позитивізм та навіть фройдизм сприймаються як релігійні концепції. Совєтський крайній раціоналізм сприймається як містика з домішкою екзальтації. Тому інколи вживається вираз „релігійний атеїзм". І з того постало „релігійне відродження" 70-их років.

Догматично відродження — це хрищення. Тут також можна говорити про включення релігійних моментів у культуру, але це буде не релігійне відродження, а звичайне побільшене зацікавлення релігією і воно до певної міри увійшло в „офіційну культуру", яка далеко позаду „неофіційної".

Можна також говорити про релігійну фразеологію у деяких письменників і поетів. Неможливим і неприємним треба вважати вживання як приспіву на естрадних концертах „Нехай святиться ім'я Твоє".

Це виключено, що релігійне відродження обмежиться до ношення хрестиків на шиї та до купівлі заможними старих ікон.

Доходить до жартів: якби тепер влада знову дозволила неконтрольовану продаж горілки, то чи можна говорити про „відродження алькоголізму". Можна говорити про знищення психологічного бар'єру між суспільством і церквою. Люди перестали боятися і зацікавилися Службою Божою, релігійною літературою та мистецтвом. Залишається незрозумілим, чому це не задовольняє священиків. При тому не можна порівнювати теперішніх християн в СССР до античних християн в римських катакомбах.

Змінилося ставлення до віруючої людини — поза офіційними чинниками — на обережно позитивне. Релігійна тематика знайшла місце в періодиці. Навіть в атеїстичному журналі „Наука і релігія" можна знайти елементи релігійного співчування. Вже не ставиться знак рівности між релігією і психопатологією. Інша справа, чи „релігійне відродження" не обмежиться інтелектуально „естетичним зацікавленням" без розуміння суті християнства.

Якщо порівняємо баптизм з православієм, то вражає велика активність баптистів і пасивність православних. „Релігійне відродження" в першу чергу переживає баптизм, який виявляє велику соціяльну активність. Баптизм головним чином поширений у Білорусії. Серед баптистів майже нема інтелігенції, яка завжди сумнівається.

Кількість баптистів в СССР постійно побільшується. Того не можна сказати про православних. Баптистам бракує містичного чи

(Закінчення на стор. 4)

Василь Сокіл

ВІД СЛІВ ДО ДІЛА — ДАЛЕКА ВІДСТАНЬ

„Літературна Україна" в ч. 24 з 11-го червня сповіщає, що на статтю „А мова — як море..." С. Плачинди та інші публікації з цього приводу редакція одержала 100 листів. Відділ публіцистики газети друкує вибірково деякі з них.

Газета недвозначно орієнтує читача на те, що автори листів вбачають важливість справи не лише в тому, щоб збагатити нашу мову новими словами, а в основній проблемі, — як рятувати від занепаду нашу мову, яка хоч і справді, як море, але джерела її загрожені висиханням.

Читачі в листах до газети саме на цій проблемі і зосередили свою увагу. Цитати, які наводяться в газеті, це стверджують. Ті, що вдумливо прочитали розумну статтю С. Плачинди, обов'язково мусіли продовжити те, що в ній крайком було заторкнено. Інакше й не можна уявити, щоб діячі освіти, культури, мистецтва відмахнулися від того, про що С. Плачинда згадав на останній сторінці своєї статті.

Свої відгуки вони починають саме з того, чим закінчив С. Плачинда.

Не випадково „Літературна Україна" в підбірці читацьких листів публікує ті, яких автори висловлюють занепокоєння про дальший хід цієї справи. Це вказує, зокрема, на незалежність газети від правління Спілки письменників, органом якої вона є. Справді, що газета публікує? Просто душа радіє. Або як у популярній пісні співається: „Ми такого не відалі нікогда!"

„Потрібно переходити від слів до діла, — вимагає М. Каблука з міста Кіровограда, — та не можна зупинятися на півдорозі, щоб не вийшло так, як у 60-их роках. Тоді на 5-му з'їзді письменників України також з болем і тривогою говорили про долю нашої мови, нашої культури..."

А чим закінчилося? Розгромом інакодумців.

О. Чередниченко (м. Київ) справедливо стверджує: „Говорячи про долю мови, не зарадиш „косметичними" заходами типу „поліпшити викладання", „удосконалити підручники" чи „підвищити культуру мовлення". Нині стоїть завдання наново вчитися говорити. І необхідні найсерйозніші державні заходи".

Де ж ви, керівники письменницької організації? До вас звертаються працівники освіти й культури: „Якщо така авторитетна організація, як СПУ, клопотатиметься про визнання української мови державною мовою, то, можливо, будуть позитивні наслідки", — пишуть з Бровар В. Кириченко, О. Пінчук та Д. Гамалія.

Читачів, точніше кажучи, не простих читачів газети, а справжніх уболівальників про долю мови надзвичайно тривожить нинішній стан. В опублікованих листах подано такі жахливі запитання: „Чому в Донецьку немає жодної української школи, а в Чернігові закрили останню?" (В. Керзюк, м. Хмельницький). „Чому не відкривають нових шкіл з українською мовою навладання?" (М. Кульчицький і 37 мешканців робітничого гуртожитку у Львові). „Чому в українських школах античну і західньоевропейську літературу змушують вивчати не в перекладах на рідну мову, а тільки на російську?". „Чому видавництво „Веселка" цього року видало поему грузинського клясика Ш. Руставелі не в прекрасному перекладі на українську мову Миколи Бажана, а в перекладі на російську Заболоцького?". І нарешті: „Чому Міністерство освіти України у квітні цього року розіслало розпорядження відмінити в педагогічних училищах на 2-му курсі екзамени з української літератури, а на випускних екзаменах відмінити іспити з української мови?"

Що ж, мабуть, дійсно, кому вони потрібні, знання з рідної мови й літератури? Дайте відповідь, керівники міністерства освіти Української республіки".

А найістотніше запитання: що ви, керівники СПУ, такої авторитетної організації, як слушно нагадують автори листів до „Літературної України", зробили, щоб перейти від слів до діла?

В тій же газеті читаємо стислу інформацію про пленум правління Київської організації СПУ. З доповіді секретаря правління П. Осадчука довідуємося, що: „Перебудова у нас виглядає так: ми зробили, щоб було не два, а п'ять-шість творчих об'єднань".

От які блискучі досягнення в перебудові революційного характеру!

А що в тих творчих об'єднаннях діється? Може, там відбувається така перебудовна акція революційного характеру, що треба їх зробити не шість, а шістнадцять? Але насправді треба ж щось робити канцеляристам! Сам же доповідач признається: „Покищо в цих об'єднаннях домінують тенденції самовихваляння і самозаспокоєння, які розквітли чортополохом у період застійних явищ".

Отож як велике досягнення проголошуєтся збільшення творчих об'єднань аж у три рази. А де ж найважливіші проблеми, про які турбується колективний читач? Адже листи, вміщені під заголовком „Від слів до діла", мають під собою підписи на тільки двох-трьох однодумців, а навіть 124 педагогів і учнів, як зазначає газета, публікуючи колективний лист з Хотівської школи Києво-Святошинського району. Це ж голос народу. Відповідайте ділом, а не красивими словами. Не уподібнюйтеся „солов'ям перебудови", чиєму голосу не може вірити громадськість, як слушно зауважує М. Слабошпицький, виступаючи на тому пленумі правління київської організації СПУ.

Громадськість не одинокими голосами, а колективним криком закликає перейти від слів до діла, а на засіданні „авторитетної" організації ухвалюють резолюцію за формою і змістом сороклітньої давности: „Демонструючи сьогодні ідейну єдність, згуртованість навколо комуністичної партії!.. Ми, спадкоємці славних традицій народженої Жовтнем літератури, яка утверджувала основи радвлади, була разом з партією на всіх етапах...".

На всіх? Коли партія нищила мільйони хліборобів? Коли розстрілювала діячів літератури й мистецтва України? Коли запроваджувала смертельну для народу русифікаційну політику? Коли зараз, мабуть, готує нові концтабори для тих, хто виступає так бучно, як Ю. Мушкетик, Б. Олійник, С. Плачинда та чимало інших сміливців, хто гуртується в колективи (організована змова!) і пише листи з 124 підписами? А завтра, може, й на вулиці вийде з прапорами дійсної свободи?

Напевно, пора переходити від слів до діл!

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Б. Дашкевич

Мистецький Закуток у південній Франції

На соняшному Блакитному побережжі, Кот д'Аз'юр, у південній Франції, недалеко від відомого із світових фільмових фестивалів славного курелевого міста Канн, лежить широко розкинуте на лісистих пагорбах старовинне містечко Мужен. Воно чудове своєю панорамою і знане своїми історичними пам'ятками з XI, XII і XIII сторіччя, а ще більше своїм пожвавленим мистецьким життям. У цьому містечку проживав деякий час і займався керамікою безсмертний Пабльо Пікассо, тому що місцевість має для цієї ділянки кустарного мистецтва відповідну глину.

Мужен є осідком багатьох мистців. Тут поселилася після війни учениця Олекси Новаківського, малярка Іванна Винників, яка замешкала у колишній садибі Розалії Винниченко, дружини колишнього голови Директорії Володимира Винниченка. Згодом переїхав сюди з Парижу абсольвент Краківської Академії Мистецтв, уродженець Кульчиць Шляхетських біля Самбора, Юрій Кульчицький. Очевидно, не було легко цим двом мистцям створити собі екзистенцію у переповненій мистцями Франції. Юрій Кульчицький розказує, що у перших роках свого побуту в Мужені вони заробляли на життя керамічними виробами, щоб з часом здобути собі ім'я мистців-малярів.

Іванна Винників проєктує також килимарські узори. Обоє мистці беруть участь у численних виставках. Ось у червні й липні минулого року в приміщеннях міського музею посадник міста влаштував виставку коляжу, емалі і ґвашів Іванки Винників і Юрія Кульчицького. У трьох залях першого поверху, де зберігаються цікаві перґаменти з XV-XVI століть та ґалерія портретів мерів міста — були розміщені твори Юрія Кульчицького, а в репрезентаційній залі вінчань, у партері, було розвішено дев'ять великих килимів І. Винників розмірами 3 х 2 метри. Професор філософії й мистецький критик Леґранд написав про мисткиню: „Іванка Винників має стиль, відчуття рівноваги, гармонії, радости. Не тої зовнішньої, яку ми маємо у теплоті її красок майже вже первісних, але тої радости внутрішньої, глибокої. Шляхотні лінії, побудова рисунку структурна, модерна, але одночасно клясична. Жодної зайвої деталі. Форми творять композицію, з'єднаної між собою вибором тканини й задумом цілости. Парча чи повсть, шовки чи узорчасті оксамити під її рукою зливають свої розбіжности на створення цілости, яку наше око не може схопити іншою. І власне з цього народжується захоплення із зустрічі з її килимами.

Монументальний, архітектурний вигляд дає тільки істотне, що наводить думку скорше на вітражі, ніж на малюнок, з чимсь більш наявним і близьким та ніжним, що його бажає відчути дотиком; тканина як пестощі, надає цим композиціям пристрасті й життя".

Килим І. Винників „Вершники" закупило місто Мужен і він залишився прикрасою весільної залі.

Свій мистецький шлях Юрій Кульчицький окреслює як еволюцію у чотирьох напрямках: спершу він вивчав графіку, згодом студіював акварель, ще пізніше почав займатися мистецтвом емалії, а вкінці взявся за ґваш. Про виставку Ю. Кульчицького пише Франсіс Леґранд дуже похвально. Його постать у мистецтві він окреслює такими словами: „Бути ще таким молодим і шукати в усіх напрямках з такою наснагою і вірою творення краси! Така є ціль життя і творчости Юрія Кульчицького. Кожний засіб є для нього дорогою до сповнення свого ідеалу: чи то малярство, чи емаль, або кераміка і коляж — він прямує до своїх осягів з вірою юнака і з силою майстра. Кожна нова спроба є у нього на найвищому рівні. Він вчить бачити. Він спонукує до праці. Це ж і притаманне справжнім мистцям — спонукувати й запалювати, народжувати любов до того чогось більшого, що називається красою, яка оправдує життя!"

Цієї небуденної виставки не поминули й інші щоденники Блакитного побережжя. „Ніс Матен" пише про Ю. Кульчицького, що його виставка викликає почуття чогось „небаченого" і ставить його в ряди великих мистців, „уродженців України, які дали Франції, а особливо Блакитному побережжю свою приязнь і вдячність за гостинність і зрозуміння".

Інший історик мистецтва, Женев'єф Віяль Мазель підкреслює екстремну ніжність рисунку, тонкість ліній, оригінальність мотивів та багату палітру тонів, ніколи агресивних, ніколи негармонійних. А що спеціяльно вражає у цього мистецького кольориста і подивугідного кераміка — це своєрідність дуже індивідуального стилю, який завжди є новим".

Маестро Кульчицький влаштовував частіше виставки у Парижі. В наступному році він готується враз з Іванкою Винник до виставки за океаном — в Ню Йорку з нагоди 1000-річчя Хрищення Руси-України. Годиться відмітити, що канадська фірма „Мазон Алькан Алюмініюм" в Монтреалі закупила для своїх приміщень чотири великі килими І. Винників, а директор фірми придбав для себе килим в експресивному стилі із

(Закінчення на стор. 4)

Яким Вечер

НА МЕЖІ

I.

Смерть Миросі з Мардошів Першунової потрясла її чоловіком до тої міри, що його рідні та приятелі почали сумніватися, чи Кость буде могти пережити трагедію без наслідків на його психічний стан, так нагло і болісно захитаний. Та й сам Кость перестав у свою силу вірити, піддавався чимраз то більше психопатичним думкам. Був емеритом, міг отже переводити час на безконечному роздумуванні, переходити в думках всякі епізоди свого подружнього життя. Старався, очевидно, безуспішно розв'язати загадку і питання: „чому?" Таж Мирося була доброю людиною, чесною і релігійною.

В такім заломанні знайшов його брат, що в місяць по похороні прийшов його відвідати. Брат і був тим, хто по довгих дискусіях намовив Костя, щоб він виїхав з дому, відвідав рідних і знайомих, розсіяних по цілій Америці, щоб у містах відвідував музеї, театри і каварні, що їх він десь знайде.

Врешті-решт Кость згодився, відчистив авто, що його Мирося так любила, забрав що потрібне на довшу подорож і виїхав. В цьому виїзді він сповнив волю брата, але в нічому іншому. Не хотів відвідувати ані свояків, ані знайомих, а ходити по музеях і бібліотеках видавалося йому — по втраті жінки — безсенсовним. Отже їздив дорогами ліпшими і гіршими, без вибору і без цілі, без свідомости, де і куди їде, часто без почуття часу. Дійсно, якби не рахунки в готелях, чи де-не-де годинник на костельній вежі, то ні дати ні години не знав би.

Одного дня — котрогось дня з черги його блукань — минув якесь більше містечко (завелике для нього, бо волів ночувати в малих), отже, як кажу, минув місто і в'їхав на якесь фабричне передмістя й поїхав далі. Вкінці, вже подалі від міста, без пляну, як завжди скрутив направо, в'їхав у якийсь листястий ліс і став перед невеличкою хаткою. Станув, бо мусів. Бо при цій хатині кінчилася лісова доріжка. Доріжка вузька, мало вживана: ні їхати далі ні завернути. Западала ніч, ліс ставав щораз то чорніший, з-поміж дерев виглядали перші несміливі зірки. Кость вийшов з авта, перейшов вузенькою стежинкою до хатки, побачив мале світло і застукав до дверей. Відчинила йому жінка дуже стара, з поморщеним добре лицем, похилена, скулена, але з дивно-ясними очима.

— Чого? — спиталася.

Оповів їй свою пригоду і запитав, як виїхати зі сліпої вулички.

— Завтра! Сьогодні запізно! Голодний?

Він притакнув.

— Пити?

Знову він притакнув.

— Змучений?

— Так!

Старуха показала наліво костистим пальцем:

— Туди!

Кімната була чиста, під вікном стояв столик, накритий чистою скатертю, під стіною мала умивалька з миденицею і збанком на воду, два крісла і один великий кімнатний квіт, назви якого не міг собі пригадати. Ще стояла дуже старомодна шафа на убрання і в куті недалеко дверей велика скриня, яскраво помальована — колись, бо тепер тільки сліди з фарб позалишалися.

За хвилину Ґорґуль, бо так її в дусі став Кость називати, війшла до кімнати.

— Гроші?

—Маю! — відповів Кость, не перериваючи чепуріння. Ледве встиг вмитися і зачесатися, як бабуся внесла вечерю. Не міг їй нічого закинути.

—Звідки маєте поживу? — запитав.

— Брат привозить! — сіла збоку. — Тепер оповідайте!

Хотів запротестувати, мовляв, „не її справа", але так стужився за тим, щоб комусь оповісти своє горе, пожалуватися, може й виплакатися, що виклик старої прийняв без застережень і почав оповідати.

(Продовження буде)

Місяць травень в парафії свв. Володимира і Ольги

Вже сімнадцятий місяць травень завітав до парафії в Чикаґо. Великий Богородичний травень! Як кожного року, а зокрема в останні літа, коли стільки бід сповнилось нашим рідним в Україні, ми, і також люди інших національностей, які співчувають нашому горю, стаємо у стіп Богоматері з любов'ю, вдячністю та великою вірою у Її заступництво в Ісуса Христа. Папа Павло Іван II проголосив цей рік „Богородичним", віддав під Її покров увесь християнський люд. На заклик до молитов відбуваються прощі до святих чудотворних ікон, з яких деякі проявляють особливу турботу у виявi сліз, даючи нам до зрозуміння, що Вона є там, де творяться насильства, голод і моральні страждання. Вже рік минув від чорнобильської трагедії, багато невинних загинуло, інші борються за життя і просять наших молитов.

Тому ми кожного дня спішили на молебні до Божої Матері, поглиблювали своє знання про життя Її, скріплювали нашу віру, просили дальших ласк для всіх терплячих, щоб Христове Світло увійшло в серця тих, які у своїй невірі сіють зло серед людства, щоб правда перемогла і здійснилася Божа Благодать.

У нашій парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, як кожного року в тому часі, відбулося велике Свято. Сімнадцятого травня 23-оє дітей прийняло своє урочисте Перше Святе Причастя. Діти, дбайливо підготовані отцями-душпастирями і вчителькою Марією Мандзій, приступили в суботу до Святої Сповіді. В неділю усі зібралися в авдиторії собору, де сестриці опікунки — мґр Ірена Городиловська і Любомира Шеремета — робили останній перегляд і формували процесію. Усі у вишиваних одягах, дівчатка з миртовими віночками на головках, хлопчики з китичками квітів в бутоньєрках, з молитовниками і свічками, під проводом братчиків Входу в Храм, вчительок і опікунок ввійшли у храм і зайняли призначені їм місця.

Українські діти чикаґської парафії свв. Володимира і Ольги стали до урочистого Першого Святого Причастя, приготовані до цього свята отцем-настоятелем, Сестрами й учительками.

Вже перші слова Святої Літургії „Благословенне Царство Отця і Сина" впровадили вірних у молитовний настрій. Набожний спів хору „Прометей" злився з молитвами о. настоятеля Маріяна Бутринського, диконів і богословів в одну велику гармонію і нісся до неба духовним поклоном Ісусові з подякою, що дозволив нам привести цих малят під благословлення на дорогу християнського життя.

„Дорогі Діти, — почав отець-митрат проповідь, сьогодні велике родинне свято нашої парафії: 23-оє парафіян вже самостійно включаються в наше церковне і парафіяльне життя", і отець-настоятель пояснив Таїну Першого Святого Причастя, якою Ісус дає дітям ласку стати на службу Богові, і треба „щоб ця Божа ласка все була горою і керувала нашими вчинками". Вона допоможе бути добрими християнами і що важне — українськими християнами", — а звертаючись до батьків і хресних батьків, отець-митрат вказав на слова Євангелія про самаритянку: „Цілюща вода, яку дає Ісус, уздоровляє наші душі". Отець дав приклад з власного дитинства, коли його розказав йому історію про самаритянку і цю цілющу воду. Він досьогодні зберігає її у своїй пам'яті. Тому отець закликав батьків, щоб вони своїй дитині, взявши її на коліна, прочитали з Біблії про цілющу воду чи інші події, нехай дитина пам'ятає про них, а дітей заохочував молитися до Ісуса, щоб дозволив Він прийняти це Святе Причастя також в імені дітей в Україні, які такого дару Божої ласки не мають.

Після проповіді усі діти в скупченні приступили до Святого Причастя, повторивши тричі приречення любити Ісуса Христа, бути добрими і зберігати Божі заповіді.

Свята Літургія добігала кінця, останні молитви і благословлення. На закінчення всі співали пісню до Богоматері з подякою за щасливо відбуте свято.

Діти зі своїми батьками, рідними і приятелями зійшли до авдиторії на спільний сніданок, елеґантно приготований Сестрицями. Все смакувало і чути було вислови вдоволення. І тут ще раз отець-настоятель Маріян Бутринський звернувся до батьків і хресних, щоб зберігали дітей у вірі і любові до Ісуса Христа, щоб плекали українську мову, бо на ті наші скарби ворожі сили наступають і хочуть знищити все, що українське. Як ми будемо сильні і свідомі наших прав, — ніщо нас не переможе.

На закінчення отець-митрат роздав дітям іконки — пам'ятку Святого Причастя, й усі зворушені розійшлись, щоб оновлені на душі прямувати до кращого завтра.

Стефанія Стахнів

ПРЕЗИДЕНТ АВСТРІЇ д-р Курт Вальдгайм прийняв на спеціяльній авдієнції голову Ради Міністрів СССР Ніколая Рижкова і розмовляв з ним на протязі одної години. На другий день майже усі австрійські газети помістили інформації, ілюстровані фотознімками, про зустріч Н. Рижкова з Вальдгаймом. Газети однак звернули увагу, що Рижков не передав на руки Вальдгайма запрошення відвідати Совєтський Союз, але в совєтській амбасаді у Відні пояснили, що таке запрошення висилає звичайно Президія Верховної Ради СССР. Н. Рижков хвалив Австрію за її невтралітет і заявляв, що вона, Австріля, відіграє ще позитивну ролю у частинному роззброєнні в Европі.

ІРАНСЬКЕ ПРЕСОВЕ аґентство повідомило, що воєнне командування Ірану дало дозвіл на приземлення совєтського військового літака, який, правдоподібно, потребував допомоги, бо один з моторів відмовився працювати. Літак не названого типу приземлився на військовому летовищі Заболь, на заході Ірану. На покладі транспортового літака знаходилось 15 совєтських старшин і вояків. ТАСС повідомило, що літак збився з дороги через тяжкі атмосферичні перешкоди. Міністерство закордонних справ СССР перепросило уряд Ірану за цей випадок.

Помер...

(Закінчення зі стор. 1)

можна вже датувати часом заснування в Німеччині у 1946 році відомого МУРу (Мистецького Українського Руху), де з ним пліч-о-пліч працювали Віктор Бер — Віктор Петров (він же В. Домонтович), Юрій Косач, Юрій Шерех, Григорій Костюк, Іван Багряний та багато інших письменників і поетів. Уділявся св. п. У. Самчук теж активно на форумі Державного Центру УНР в екзилі. Найбільше працював у професійно-становій організації письменників „Слово", яке заснував і де належав довгі роки до керівних органів і головував у ньому.

Проте громадська праця завжди поступалася праці творчій і тому існує багатий літературний дорібок письменника. У Німеччині в 1945 році вийшов його роман-хроніка „Юність Василя Шеремти". Як і більшість праць письменника вона — з сильним автобіографічним елементом. Три роки пізніше появилися з трилогії „Ост" дві частини — „Морозів хутір" і „Темнота", що забезпечило за Самчуком славу „літописця змагань українського народу протягом сучасного йому півстоліття", за висловом св. п. Богдана Кравцева. У 1954 році видано твір „П'ять по дванадцятій" з воєнного досвіду, та три роки пізніше — „Чого не гоїть вогонь", де змальовано дії УПА на Волині. Життя канадської еміґрації знайшло відображення у книжці „На твердій землі" (1967),де талант Уласа Самчука-літописця дуже помітний.

Для членів Українського Народного Союзу та й взагалі для жителів ЗСА, українців, дуже цікава його монографія під заголовком „Слідами піонерів", 270-сторінкова праця, написана в роках 1969-75 на замовлення УНСоюзу і видана у видавництві „Свобода" під кінець 1970-их років.

Письменник і далі писав, видавши ще книжку „Плянета ДіПі" та більші й менші речі, а багато лишилося в його архіві.

У смутку лишилася вдова по письменникові Тетяна з Чорних Самчук, з якою одружився в 1942 році, родина, приятелі, знайомі та численні читачі його творів.

Автори...

(Закінчення зі стор. 1)

характеру і змісту Енциклопедичного довідника, І-го тому — проф. О. Пріцак. Усі учасники підкреслювали важливість авторської зустрічі перед часом закінчення своїх рукописів, бо тепер дістали ясний образ цілости.

Історія українського християнства не буде концентруватися тільки на історії ієрархії різних віровизнань а радше на ролі християнства у розвитку духової структури української нації.

Авторський склад „Історії українського християнства" такий (подається тільки авторів основних розділів):

Київська та Галицько—Волинська доба — Омелян Пріцак (Гарвард) та А. Поппе (Варшава); перша фаза литовської доби (до 1458 р.) М. Ґейдройц (Оксфорд) та А. Поппе; друга фаза литовської доби (до Унії берестейської 1596) — Ярослав Пеленський (Айовський університет 1596-1648), сестра Софія Сеник (Рим); Православна Церква XVII та XVIII ст. — Р. Єринюк (Манітобський університет); Уніятська Церква 1648-1700 — Л. Бєньковський (Люблин); Уніятська Церква 1772-1795 поза Галичиною — Дж. Вулф (Бостонський університет); Греко-Католицька Церква в Галичині 1772-1848 — М. Лабунька (Ля Салл університет); Ліквідація Уніятської Церкви в Російській імперії — В. Ленцик (Стемфорд); історія Православної Церкви у XIX ст. — Р. Нікольс (т. Оляф коледж); Греко-Католицька Церква в Галичині 1848-1914 — І. П. Химка (Альбертський університет) Українська Православна Церква у XX ст. — Б. Боцюрків (Карлтон університет): Греко-Католицька Церква 1914-1946 — Б. Будурович (Торонтонський університет); Українська Церква діяспори — В. Маркусь (Лойола університет); О. Баран (Манітобський університет), Р. Єринюк. Спеціяльні розділи присвячені історії християнства на Карпатській Україні (О. Баран) на Буковині (І. Химка), а теж Вірменській Церкві та Протестантським Церквам. Між авторами останнього розділу є визначний професор Гарвардського університету Джордж Вілліямс.

Перший том тритомного енциклопедичного твору „Тисячоліття українського християнства" вийде друком зараз після виконання складного процесу зредаґування текстів. Твір матиме ілюстрований матеріял, карти й індекси.

Він буде появлятись у мовах країн української діяспори, у співпраці з ведучими місцевими видавництвами. Під час перебування проф. Пріцака в Італії (квітень-травень ц.р.) відбулися дотичні наради відносно італійського перекладу.

Разом з тим ідуть підготування організації другого (теологічні основи) та третього (зовнішні форми) томів цього ювілейного твору.

Данило Шумук...

(Закінчення зі стор. 1)

комісією людських прав парляменту. Виступ Д. Шумука на переслухуваннях комісії була головно причиною його приїзду до Оттави. Ці зізнання тривали приблизно півтори години. Вони були запротоколовані і будуть опубліковані в офіційному документі канадського парляменту.

Того ж дня о 1-ій год. по полудні, в будинку парляментарного пресового клюбу, відбулася пресова конференція, яку влашував посол Андрій Вітер і на якій були представники всіх поважніших канадських щоденників, як також телевізій і радіостанцій. Протягом цілої години Д. Шумук давав обширні відповіді на питання кореспондентів.

О 2.30 год. по полудні Д. Шумук зложив коротку візиту федеральному судді Маркові МекҐвіґенові, який був міністром зовнішніх справ і міністром справедливости в попередньому уряді Канади, і який кілька разів підносив справу Д. Шумука в парляменті і в Об'єднаних Націях.

Увечорі 23-го червня, на запрошення Інституту совєтських і східньоевропейських студій та відділу політичних наук Карлтонського університету в Оттаві, Д. Шумук виступив перед переважно англомовною публікою, серед якої було багато членів Міжнародної Амнестії. Перекладачем на цьому вечорі був І. Яворський.

В середу, 24-го червня, міністер зовнішніх справ Канади, Джов Кларк, ролю якого в приїзді Д. Шумука до Канади останній підкреслював при кожній нагоді, запросив Д. Шумука на приватну зустріч у парляменті, під час якої міністер особисто обводив колишнього в'язня по парляменті.

Вполудне 24-го червня, в будинку міністерства зовнішніх справ, відбулось прийняття і обід в честь Д. Шумука, влаштоване міністром Кларком. На цей обід були запрошені члени парляменту, деякі українські громадські діячі з Оттави, Торонто і Монтреалю, представники преси і вищі урядники міністерства. При цій нагоді міністер Кларк виступив з короткою промовою, в якій він, між іншим, сказав: „Мені приємно привітати вас в Канаді. Ваша присутність тут сьогодні дає нам нагоду тішитися вашим звільненням, як також дає нам нагоду відновити наше рішення працювати для тих, які не мають змоги користуватися своїми правами і свободою".

„Якщо зміни в Совєтському Союзі мають бути більш стуттєвими, ніж лише жестом доброї волі, вони мусять бути сполучені з дійсними і тривалими реформами, які дозволили б совєтським громадянам свобідно говорити, писати, порушуватись і молитись так, як вони собі цього бажають".

„На жаль, зміни, які ми бачили дотепер, не є достатніми. Закони проти політичних дисидентів лишаються дальше в силі. Політичні в'язні і далі страждають в ҐУЛаґу. Свобода слова, еміґрації і зібрань є дальше обмежена, або в брутальний спосіб порушувана.

„Ми вітаємо ті жести в ділянці людських прав, які Совєтський Союз поробив недавно, тому що вони є першим кроком в правильному напрямку. Рівночасно, вони є виразно недостатніми тому, що вони дуже мало змінили суть системи репресії.

„Канадці є глибоко зобов'язані боротись за людські права в цілому світі. Ми вітаємо ваше звільнення, але ми не дозволимо, щоб воно творило ілюзію наче б то в СССР зайшли фундаментальні зміни. Ваше звільнення заохочує нас продовжувати наш натиск в справі тисяч інших, таких як ви, які залишаються в тюрмах Совєтського Союзу. Воно доказує, що наполегливість, відданість і віра в справедливість нашої справи приносять результати".

Всі ті, які стрічали Д. Шумука, які слухали його та розмовляли з ним, не могли надивуватися, як чітко і ясно він висловлює свої думки, погляди і спостереження, заховуючи при тому максимальну скромність. Він багато розказував про початки дисидентського руху в 60-их роках та про багатьох українських політичних в'язнів, яких він добре знав, або з якими він сидів в тюрмах та таборах. Особливо Данило Шумук підкреслював надзвичайно високий патріотизм та принциповість покійного Василя Стуса, а з молодшого покоління політичних в'язнів він дуже хвалив Зоряна Попадюка, Евгена Пронюка, Юрія Шухевича та інших.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена проголосив полегші іміґраційних норм для 200,000 нікараґуанських втікачів в ЗСА, включаючи й тих прохання яких на екзиль були попередньо відкинуті й вони мали бути видворені.

Конференція Українських Кредитових Кооператив Америки

Учасники Конференції українських кредитових кооператив Америки, що відбулася успішно при кінці травня в Пітсбурзі, Па.

Заходом Централі Українських Кредитових Кооператив (ЦУКА) від 29-го до 31-го травня, 1987 р., у Пітсбурзі, Па., відбулася конференція і наради, в яких взяли участь 58 представників із 22-ох кредитових кооператив Америки. На конференції, яку підготовив Дмитро Григорчук, голова управи ЦУКА, при співучасті Української федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" західньої Пенсильванії, обговорено минулорічну працю 30-ох українських кредитівок Америки, їх сучасний стан і майбутню діяльність на користь членам і українській спільноті.

Фінансова аналіза кооператив за 1986 рік, професійне завідування позичками, успішне льокування інвестицій і поширення услуг і членства були головними темами конференції.

Володимир Гупалівський, голова Ради, і Богдан Андрушків, фінансовий референт ЦУКА, представили у деталях фінансовий стан кредитових кооператив у 1986 році. На підставі звітів збірна балянсова сума виносила 475,418,000 дол. на кінець 1986 року, що виказує зріст на 27.2 відсотка від 1985 року. Це було на п'ять відсотків більше, як загально всі кредитівки в країні. Особливо кредитівка „Самопоміч" у Ню Йорку виросла понад сто мільйонів оборотового капіталу і стала однією з 160 кредитівок Америки, що мають сто чи більше мільйонів майна. Вони становлять 1.6 відсотка усіх 9, 758 федеральних кредитівок Америки.

Джерелом приходу кооператив є відсотки з позичок та інвестицій, з яких виплачується членам вищу як пересічну дивиденду, покриваються оперативні витрати і забезпечується стабільність кредитівок різними резервами. В 1986 році приходи з позичок принесли 25,159,000 дол., (27 відсотків більше як в 1985 р.), а з інвестицій 16,468,000 дол., з яких пересічний дохід був 9.2 відсотка. Розходи виносили 16 відсотків з приходів, а це половина менше, ніж в інших кредитівках Америки.

В. Гупалівський звернув увагу на дві позиції витрат, а саме — реклама, яка минулого року винесла 563,000 дол., або 8.2 відсотка втрат, і витрата на забезпечення членів, яке є 8.6 відсотка у відношенні до загальних витрат. На підставі статистичних даних ця реклама і відомість про безплатне життєве забезпечення уділів і позичок цілковито не доходять до людей, бо в рядах українських кооператив є лиш 8 відсотків українського населення Америки.

Про поширення членства і услуг говорив Алан Р. Зілкє, керівник реклям при Крайовому Об'єднані Кредитових Спілок (КЮНА). Він, з притиском сказав, що найкращою рекламою є особисте свідчення і переконування членів про користі кредитівок. Коли б кожен член переконав принаймні одну особу стати членом кредитівки, українські кредитівки в скорому часі виросли б до понад сто тисяч членів. Щоби осягнути поширене членство, ЦУКА підсилили свою пропагандивну діяльність. Вона видає „Кооперативну Трибуну" щокварталу в щоденнику УНС „Свобода" поміщує реклями, як і в англомовних українських часописах, та нав'язала тіснішу співпрацю з Церквами.

Сесію про інвестиції й позички провадив Орест Ґлют, член Ради ЦУКА; доповідачами були: Ольга Заверуха, головна управителька Кредитової Кооперативи „Союз", Торонто, Канада; Уляна Гриневич, керівниця бюра УКК „Самопоміч" у Чикаго, Ілл. і референт кредитового відділу; і Спіро Донас, заступник президента Томсон МкКіннон Секюрітіс, Інк., в Ню Йорку.

У вступному слові О. Ґлют заявив, „що інвестування кредитового майна є дуже важна і складна справа в теперішніх обставинах американської економії. В цей час, коли біржа є дуже нервова, відсотки йдуть угору і є погроза інфляції, ріст економії сповільнений, а федеральний бюджет незбалянсований", управи кредитівок примушені знайти безпечну середину між інвестиціями та позичками. Всі три доповідачі подали із своєї особистої практики поради, як цю „середину" найкраще осягнути.

Після нарад і висвітлення уривків із фільму „Україна в огні", твору Ярослава Кулинича, відбувся бенкет з участю пітсбурзької громади, яким вміло провадили Сидір Тимяк, голова кредитівки „Самопоміч" Пітсбургу, і Михайло Комічак, громадський діяч і керівник Української радіо-програми.

В неділю, 31-го травня, після Служби Божої зібрані тут представники-кооператори відвідали кооперативу „Самопоміч", Центр ім. Митрополита Шептицького та побачили цікаві історичні частини міста Пітсбургу. Наступна конференція матеме місце в столиці світового кооперативного руху, в Мадісон, Вісконсин, у жовтні 1987 року.

Тамара Денисенко

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Найдорожчої МАМИ

бл. п.
ЛЮБОВИ ЛОБАЧЕВСЬКОЇ

та

В ДЕСЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого БАТЬКА

бл. п.
АНАТОЛЯ ЛОБАЧЕВСЬКОГО

буде відправлена
ПАНАХИДА
в НЕДІЛЮ, 19-го ЛИПНЯ 1987 р.,
о год. 2-ій по пол.
на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Друзів і Знайомих прошу помолитися за спокій душ Покійних.

Донька — ОКСАНА

Ділюся сумною вісткою з Приятелями і Знайомими,
що по короткій, але тяжкій недузі
помер у четвер, 9-го липня 1987 року

бл. п.
УЛАС САМЧУК

ТАНЯ

Російський...

(Закінчення зі ст. 2)

духовного начала, але вони близькі до людини своїм щирим бажанням допомогти їй. Цього не спостерігається серед православних. Серед православних панує „інтеліґентська" пасивність, а само православіє дуже мало уваги приділяє місійній діяльности.

Становище офіційної Православної Церкви значно поліпшилося в порівнянні з 60-ми роками. Раніше на православних священиків дивились як на „виродків": „звідки ви такі берететесь?". Тепер влада розмовляє стримано, буває й прихильно, обіцяє підтримку. Тому „культова" сторона церковного життя проходить без ускладнень і в тій ділянці можна говорити про ренесанс. У великих містах людей не переслідують за відвідини церкви. Одначе й досі священик нічого не може робити поза церквою, а якщо робить, його переслідують. Дуже часто люди, які приходять до церкви, нічого не знають про християнство, не знають як і коли перехреститись і їм, як правило, про це не говорять.

Яка ж тоді є роля православної інтеліґенції? Вона сама до християнського життя не підготована, тому її „православність" може викликати сумніви. Вона називає „православною" навіть східню містику, включно з позитивізмом. Друга крайність — це традиціоналізм і це обмежується до стилю. Відроджувати треба не безконечні дискусії — „словопрения", а боротися з псевдоправославним консерватизмом, шукати живого зв'язку з Христом. Інтеліґенція має практично увійти в життя церкви.

Можна обережно говорити про 20-ліття релігійного процесу. Наслідки його невеликі, але все таки вони є. Православіє має кілька ісповідників. Баптисти з великою мужністю приймають переслідування, табори і заслання. А православній інтеліґенції треба відмовитись від „декляративного православія", від пустозвонства 70-их років та побороти ізоляціонізм і кастовість, бо це тільки інша сторона самореклями та гістерії, які були характерні релігійному життю 70-их років. Потрібна спокійна праця, продумана та відповідальна.

1000-ліття Хрищення Русі треба відзначити не деклярацією, а глибоким вживанням — вжитися у традиції церковности. А щоб розвивати традиції, треба їх добре знати. Треба найти шлях між атеїстичним „мракобісієм" офіційної пропаґанди та „урядовим благочестієм церковної ієрархії". Було б злочином все обмежити до ювілейної фразеології та пустої хвальби. Треба відмовитись від переконання в непогрішності за гріхи. Потрібно не „національне самобічевание", а глибоке всенародне каяття, про що пише Солженіцин. На кожному з нас лежить частина відповідальности за злочини Сталіна. І варто пам'ятати, що за 1000-літтям стоїть інша дата — 2000-ліття християнства і тут українське християнство має нелегке завдання виявити і показати світові своє місце в історії світового християнства.

За релігійним відродженням має прийти морально-політичне. Совєтське суспільство — багато народів,— яких силою тримають біля „русского" народу. А він колоніяльно визискує поневолені народи в інтересах тоталітарного режиму. Політичне відродження має полягати у зближенні з представниками інших націй. Треба вивчати їх історію і культуру, зрозуміти їх національні стремління і сподівання, працювати над їх здійсненням.

Такі маємо голоси з Совєтського Союзу.

Роман Цяпало — новий доктор філософії

Проф. д-р Р. Цяпало

Професор коледжу Лорас в Дубюк, Айова, д-р Роман Цяпало, у квітні 1987 року успішно завершив і оборонив свою працю з філософії в католицькому університеті Лойола в Чикаґо і одержав докторат з філософії. Роман Цяпало — син Оксани і Петра Цяпало, після скінчення української народної школи св. Миколая в Чикаґо в році 1964 вступив до середньої школи св. Ігнатія в Чикаґо. Закінчивши цю школу в 1968 році він вступив у католицький університет Лойола на студії філософії і тут в 1972 році осягнув ступінь бакалявра з філософії. Продовжуючи далі студії у тому ж університеті, він у 1978 році тут одержав ступінь маґістра філософії.

Відтак невтомно і наполегливо студіюючи філософію у Лойола університеті, він у квітні 1987 року успішно оборонив свою філософічну працю і завершив її докторатом. Під час своїх студій він навчав студентів університету Лойола в роках 1976-78, відтак викладав у Овктон-коледжі в Де Плейнс, Ілл., у роках 1978-81.

Від року 1982-го до сьогодні проф. д-р Р. Цяпало викладає філософію в коледжі Лорас, де він є вже постійним професором філософії і де проживає.

Крім філософічних наук д-р Роман має багато зацікавлень. Він обдарований багатьма талантами, які він уживатиме для користи американської й української спільноти.

Н. Н

Помер св. п. Г. Гаркач

У понеділок, 18-го травня ц.р., несподівано відійшов у вічність на 72-му році трудолюбивого життя найдорожчий муж, батько, дідусь, брат, стрийко і шваґер св. п. Григорій Гаркач.

Покійний народився в селі Мужилів, повіт Підгайці, де, будучи студентом, всеціло віддавався праці в українській громаді, яка гуртувалася при церкві і читальні „Просвіта". Щоб змагатись за долю і волю рідного народу, Григорій Гаркач вступив до Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Коли ворог окупував нашу землю, Г. Гаркач змушений був покинути рідний край. Доля закинула його в Німеччину, в табір Еґер Касерне у Міттенвальді. У 1949 році він прибув до З'єднаних Стейтів Америки, де знову включився в громадську діяльність: був членом Українського Народного Союзу, УККА, належав до Українського Народного Дому, багато працював для української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Лорейні, Огайо.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Параскевію, сина д-ра Ореста з родиною, дочку мґр Марусю Лендел з родиною, п'ятеро внуків, брата Петра Гаркача з родиною та дві сестри в Україні.

Тлінні останки св. п. Г. Гаркача спочивають на українському цвинтарі свв. Петра і Павла у Пармі.

Засмучена горем дружина Параскевія Гаркач, замість квітів на могилу мужа, склала у його пам'ять нев'янучий вінок — 50 дол. на ЗУАДК і 50 дол. на Комітет Тисячоліття Хрищення України.

Н. Н.

Мистецький...

(Закінчення зі ст. 2)

образом княжни Ярославни.

Мої відвідини в садибі Ю. Кульчицького й І. Винників, загально відомій під назвою „Закуток", були незаповіджені й короткі. Оглянувши мистецьке ателє мені, на жаль, не залишилось часу на довшу розмову. Тому нехай наведені вгорі рецензії фахівців створять любителям малярства хоч деяке уявлення про цих двох наших видатних і багатогранних европейських мистців.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ,
17-го ЛИПНЯ 1987 р.

Пассейк, Н. Дж. — Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відділу УНС, відбудуться в УНдомі при 237 Hope Ave. Просимо взяти участь. Вплачуйте членські вкладки на зборах. Приєднуйте нових членів до УНСоюзу.

В. Марущак, рекр. секретар.